

ΥΠΟΜΙΜΝΗΣΚΟΜΕΝ

ς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐπιστάταις μας ὅτι ὁ Αὐ-
στος ἔληξεν.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Προχθές συναντᾷ καταβαίνοντα τοῦ Ὑπουργείου τῶν
ωτικῶν τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἰταλίας Κ. Κουρτο-
σην ὁ κ. Γεννάδιος. «Λοιπὸν, τί πράττει ὑπὲρ ἡμῶν
εὐτάτη Ἰταλία» τὸν ἐρωτᾷ. Ὁ Ἰταλὸς λαμβάνει τὸ
ον διπλωματικὸν ὕφος του καὶ λέγει. «Μὴ κάμνετε
ησίας, σεῖς οἱ Ἕλληνες» Ne faites pas de sottises.
αἰρῶ πολὺ, ὅτι συμφωνοῦμεν,» ἀπαντᾷ ὁ κ. Γεννάδιος
τὸ λεπτότερον καὶ εὐγενέστερον ὕφος του. «τὸ αὐτὸ
ω καὶ ἐγὼ πρὸς τοὺς συμπολίτας μου πρὸ ἀπείρων
ων. Πρὸ πάντων νὰ μὴ κάμωμεν τὴν ἀνοητοτέρα
ἀνοησιῶν, τὸ νὰ ἀκούωμεν τὰς ἀφιλοκερδεῖς συμβου-
τῶν φίλων μας μεγάλων καὶ μικρῶν δυνάμεων.»
bleau!

ηλεγραφικῶς ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἐν τῇ μετὰ τοῦ
δωτικῆς συνεντεύξεϊ του ὁ ἡμέτερος Βασιλεὺς εἶπεν:
— Ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα· πράξατε ὅ,τι ἡμπορέ-
ε ὑπὲρ αὐτῆς.

καὶ ὁ Γλαδστων νὰ ψαύῃ τὴν κεφαλὴν του καὶ νὰ νο-
ῖ ὅτι αὐτὸς φέρει τὸ ἑλληνικὸν στέμμα!

Ἡ ταχύτης τῶν Ἀγγλων περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν
μικῶν τῶν ἔργων ἐν Αἰγύπτῳ θὰ ἦτο μοναδικὴ εἰς
ρονικὰ, ἐὰν δὲν τοὺς ἐθολόναμεν τὰ νερὰ οἱ Ἕλλη-
καὶ ἀπεδεικνύομεν ὅτι ἡμεῖς κάμνομεν ὀργιωρότερα
δουλαιὰς μας. Ἐντὸς 15 ἡμερῶν διεκόψαμεν σχέ-
ἐκάμαμεν πόλεμον αἱματηρὸν, ἐπροφθάσαμεν νὰ
μεν τοὺς νεκροὺς μας ὑπεγράψαμεν ἀνακωχὴν, συ-
λογήσαμεν εἰρήνην καὶ ἐφάγαμεν καὶ τὸν Ἰζιδανό-
ον. Μπράβο μας!

μεθα πλέον ὁ πισπιρλίγκος τῶν ἐθνῶν! Τίποτε με-
δὲν γίνεται χωρὶς νὰ χῶσωμεν τὴν οὐρίτσα μας!
τὸ μεγάλο ἀγγλοαιγυπτιακὸν δοῦμα, ὅπερ εἶχε δια-
εις καὶ τρόμους Ὀθέλλου, τὸ δικὸν μας τὸ ζήτημα
αἰμευσεὶν ὡς ἀναψυκτικὴ κωμῶδις ὁ Μάγιρος Γραμ-
ὸς ἢ τὰ ἄλλ' ἀρτ' ἄλλωρ τοῦ Σουρᾶ.

αν ἐγκαίρως μεταβαίνει εἰς τὴν νέαν θέσιν του ὡς
εἰκὸς πρᾶκτωρ τῆς Αἰγύπτου ἐν Ἑλλάδι ὁ πολῦτι-
ίλος κ. Ἀναστάσιος Βυζάντιος. Καθ' ἣν στιγμὴν
όνει τὸ πολεμικὸν ἔργον, ἀρχεταὶ ἀκριθῶς τὸ εἰρη-
νικόν, περιλαμβάνον ἀπειρίαν συμπεφόντων. Μεταξὺ τῶν
ταίων δὲν εἶναι ἐλάχιστα τὰ ἑλληνικὰ· ἴσως εἶναι

τὰ πρῶτα. Ἀπαιτεῖται ἐξειδικιασμένη ἱκανότης τοῦ ἐν
Αἰγύπτῳ ἀντιπροσώπου μας, ὅπως κερδίσωμεν ὅ,τι ἀπω-
λέσαμεν· δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα εἰσεῖν νὰ ὑπάρξωμεν
ἔνευ τῶν διεσπαρμένων μεγάλων ἐμπορικῶν μας κέντρων.
Πρέπει νὰ ἀποκαταστήσωμεν ἀμυκίαν καὶ πάλιν τὴν
πολυἀριθμὸν καὶ σημαίνουσαν κοινότητά μας ἐν Αἰγύ-
πτῳ. Εἰς τὴν νοημοσύνην, τὴν λεπτότητα καὶ τὸν
ἀκέραιον χαρακτῆρα τοῦ κ. Βυζαντίου ἔχομεν πλήρη πε-
ποιθήσιν· διὰ τοῦτο προσδοκῶμεν ὅτι θέλει ἀνταποκριθῆ
πληρέστατα εἰς τὸ μέγεθος τῶν περιστάσεων.

Τὰ μόνα ἔγνη τῆς δόξης τοῦ Ἀραμπῆ:
— Νὰ ὀνομασθοῦν μερικὰ σκυλιὰ Ἀραμπῆδες καὶ νὰ
δοθῇ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς μερικοὺς φίλους ὡς παρατσούκλι.

Εἶπε καὶ ὁ κ. Στέφανος Ξένος τὴν γνώμην του περὶ
τοῦ κ. Λεκατσᾶ, διότι αὐτὸν ὑποθέτομεν συγγραφέα τῶν
τεσσάρων σελίδων ἐν ταῖς Νέαις Ἰδέαις ἐκ τῶν ἐν αὐ-
ταῖς ἀνκρυομένων δειπολιστῶν, δεικτῶν, προδεικτῶν,
κοβάλων, μιμούλων καὶ προφθαλμιστῶν! Καὶ ξεύρετε
ποῖον εἶναι τὸ ἔγκλημα τοῦ κ. Λεκατσᾶ διὰ τὸν κ. Ξέ-
νον; Ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς καμμίαν ἀπ' αὐτὰς τὰς τάξεις
τῶν κοβάλων καὶ ὅτι δὲν εἶναι μέλος κανενὸς κλάμπ.
Ἐνῶ ὅσοι παριστάνουν τὸν Σχρακσπίαρ πρέπει νὰ εἶναι
μέλος τῶν κλάμπς. Ἄλλο ἔγκλημα τοῦ κ. Λεκατσᾶ
—κατὰ τὸν παραδοξολόγον κ. Ξένον—εἶναι, ὅτι δὲν
διόρθωσε τὸν Σχρακσπίαρ, καὶ ὅτι ὁ Σχρακσπίαρ οὔτε νὰ
μεταφράζεται πρέπει οὔτε νὰ παριστάνεται. Ἄλλοι, ὅτι
δὲν ἐδιόρθωσεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν γλώσσαν τοῦ μετα-
φραστοῦ κ. Βικέλλα. Καὶ τελευταῖον ὅτι ὕβρισε τὸ κοι-
νόν, διότι εἶπεν εἰς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως τοῦ
Ὀθέλλου ὅτι ὅσον εὐγνωμονεῖ τὸ κοινόν διὰ τὴν θερμὴν
πρὸς αὐτὸν ὑποστήριξιν, ἄλλο τόσον περιφρονεῖ τοὺς ὀλί-
γους ἐχθροὺς του, οἵτινες τὸν εἶχον ὑποδεχθῆ εὐθὺς ἐξ
ἀρχῆς διὰ συριγμῶν. Ὁ κ. Ξένος δὲν περιορίζεται νὰ εἶ-
ναι διασκεδαστικὸς, ἀλλὰ θέλει νὰ γίνεταί καὶ κακὸς.
Δὲν πειράζει· ἡ φύσις τῶν γελωτοποιῶν ἐνέχει πάντοτε
ὀλίγην μοχθηρίαν· ὁ δὲ παραφυσικὸς κριτικὸς τῶν Νέωρ
Ἰδεῶν καὶ φοβερὸς ἀντίπαλος τοῦ Σχρακσπίαρ ἢ Σκιπε-
τάρου δὲν ἔπρεπε ν' ἀποτελέσῃ ἐξαιρέσιν.

Ὁ ἀποψινὸς Παληίνθρωπος, διπλοῦς, θὰ κάμη
πάλιν θραῦσιν!

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου ἀριθ. 310)

Καίτοι ἐν τῇ ἐσχάτῃ εὐρισκόμενος ἀμηχανίᾳ, προσε-
πάθουν οὐχ ἥττον νὰ φρίνωμαι ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπαθέ-
στερος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὄμιλος δεσποινίδων διέρχεται τὸ πολιορκοῦν με πλῆθος καὶ προχωρεῖ τολμηρῶς πρὸς ἐμέ· ἐν ἀκραιῖ καὶ ὡς ἐκ συνεννοήσεως παρατάσσονται πᾶσαι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ ἀρχίζουσιν ἀτενωδῶς καὶ ἐρευνητικῶ τῷ βλέμματι νὰ με παρατηρῶσι κατὰ κρόταφον.

«Τί σημαίνει πάλιν τοῦτο;» ἐσκέφθην κατ' ἐμυτόν. Μετ' ἐπανειλημμένας παρατηρήσεις, ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζωσιν ὁμοφώνως τὰς λέξεις: «Δὲν ἔχει . . . δὲν ἔχει . . .», συνοδεύουσαι αὐτὰς διὰ βλεμμάτων καὶ χειρονομιῶν μεστῶν ἀπογοητεύσεως καὶ ἀπελπισίας.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς περιγράψω τὴν ψυχολογικὴν μου κατάστασιν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἐνόμιζον ὅτι εὐρισκόμην ἐντὸς φρενασμοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ δύναμαι ἀκριβῶς νὰ ὀρίσω ἂν ἐγὼ ἤμην ὁ τρελλὸς ἢ τὸ πλῆθος τῶν περιστῶτων. Ἦμην οὐτωςὶ κατὰπληκτος, καὶ παρετῆρον τὰ περὶ ἐμέ ὡς ὁ Don Bartolo τῶν Almaviva ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει τοῦ Κουρέως τῆς Σεβίλλης, ἀκριβῶς «comme una statua»

«Εἶναι δυνατὸν νὰ ἦναι Ἑλλην καὶ νὰ μὴ ἔχη» ἐξηκολούθουν πᾶσαι ἐν χορῶ, ἐνῶ συγχρόνως ἀπήρχοντο ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Τέλος ἢ τολμηροτέρα ἐξ αὐτῶν θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου μου μ' ἐρωτᾷ:

— «Εἶναι δυνατὸν νὰ ἦσθε Ἑλλην, καὶ νὰ μὴ ἔχετε»

— «Τί; ἀποκρίνομαι στενωρῶς, ὡσεὶ ἐγειρόμενος ἐκ βαθῆς ληθάργου.

— «Ἑλληνικὸν προσίμ!!!» ἀποκρίνεται φεύγουσα, καὶ ὡς Πάρθια βέλη βάλλουσα βλέμματα μεστὰ περιφρονήσεως καὶ ὀργῆς.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ὑπεδέχθησαν οἱ περιστῶτες διὰ σαρκαστικῶν καγχασμῶν πρὸ τῶν ὁποίων τὸ φλέγμα μου τὸ μέχρι τοῦδε τοσαύτας ὑποστὰν δοκιμασίας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ.

Ἠγέρθη φοβερός ἐκ τῆς θέσεώς μου, καὶ διηύθυνα ὀργίλα σχεδὸν ἀπειλητικὰ βλέμματα κατὰ τοῦ πλῆθους, ἅτινα οὐδόλως ἐπέφερον τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, διότι οἱ καγχασμοὶ ἀντὶ νὰ παύσωσιν ἐξηκολούθουν μετὰ περισσοτέρας ἐπιτάσεως· ὑποθέτω μάλιστα, ὅτι μεταξὺ τῶν γελωτῶν ἦκουσα καὶ τὰς λέξεις: «Βάστα Ἑλλην. . . . βάστα θυμὸν σου.»

Ἐκρίνα καλὸν νὰ ἀπέλθω πάραυτα. Δυστυχῶς τὸ πλῆθος σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις με ἠκολούθησε.

Τινὲς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀστεῖοι ἤρχισαν νὰ ζητωκραυγάζωσι. Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν αἱ ζητωκραυγαὶ ἐξήρχοντο ἐξ ὅλων τῶν λαρυγγῶν. Ἡ πόλις ἅπασα ἀντήχει. Πρὸς τὸ ἀκολουθοῦν με πλῆθος ἕτεροι ὄμιλοι περιέργων ἐσπευσαν ἐκ τῶν παρακειμένων ὁδῶν, καὶ ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἤρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ ζητωκραυγάζωσιν χωρὶς κἂν νὰ γνωρίζωσι περὶ τίνος πρόκειται.

ὑπὸ τοιαύτην ὄκληρὰν συνοδείαν κατῶρθωσα τέλος νὰ φθάσω εἰς τὴν προκυμαίαν. Πρὶν εἰσέλθω εἰς τὸ ἀτμόπλοιο ὑπερ ἠγκυροβόλει παρὰ τὴν ἀκτὴν, ἐρριψα βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω· ἦτο ὀλόκληρος πόλις συνθηροσμένη καὶ ἀλαλάζουσα. Τέλος ἐπεβιβάσθην. Πλὴν εἰς μάτην. Αἱ ζητωκραυγαὶ ἐξακολουθοῦσιν μετ' ἐπιτάσεως. Εὐρισκόμην ἐν μεγίστῃ ἀμυχανίᾳ.

Τί κάμνω; ὁ πλοίαρχος μοὶ παραπονεῖται, ὅτι τὸ πλῆθος ἀπειλεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀτμόπλοιο.

ὑπὸ τοιαύτας δυσκόλους περιστάσεις ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ ἀναβῶ εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ νὰ χαιρετήσω τὸν ὀρούμενον ὄχλον.

Αἰφνης ὅμως ὡς διὰ μαγείας αἱ ζητωκραυγαὶ κοπάζουσι. Εἶχε φθάσει λόχος ἐφίππου ἀστυνομίας.

Ὁ λοχαγὸς εἰσέρχεται εἰς τὸ ἀτμόπλοιο καὶ ζητεῖ τὸν πλοίαρχον, ὅστις ὀδηγεῖ αὐτὸν πρὸς ἐμέ.

Ἐν ὀλίγοις διηγοῦμαι τῷ λοχαγῷ τῶ συμβάν, καὶ ἐκφράζω αὐτῷ μάλιστα τὴν μεγίστην εὐαρέσκειάν μου «διὰ τόσας ἐνδείξεις συμπαθείας καὶ ἐνδιαφέροντος τῆς πόλεως Κιέλ ὑπέρ»

Πρὶν τελευτήσω ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος καγγάζων σαρωδῶνειον, με χαιρετᾷ στρατιωτικῶς καὶ ἀπέρχεται.

Τὸ ἀτμόπλοιο μετ' ὀλίγον ἐκινεῖτο. Κατάκοπος ἐκ τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας ἐρρίφθην εἰς τὴν κλίνην μου ἀναλογιζόμενος οἶαν ἐπιρροὴν ἔχει ἢ λέξις «Ἑλλην.» Ἐκοιμήθην ἐν συναισθήματι μακαριότητος διότι ἤμην «Ἑλλην» καὶ ἠγέρθη λίαν πρῶτ' ἐν τῷ Δανικῷ λιμένι τοῦ Korsøer.

Περιήθον τὴν Δανίαν, Σουηδίαν καὶ Νορβηγίαν, ἀλλ' ἀπέφευγον νὰ λέγω ὅτι εἶμαι Ἑλλην. Διὰτί; Διότι ἐπεθύμουν νὰ ταξιδεύω μᾶλλον incognito.

Τί ἐξάγεται ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης;

Φίλος τις εἰς ὃν διηγήθην τὸ συμβάν ἰσχυρίσθη πρῶτον ὅτι ἐγεῖνα γελοῖος· κατόπιν ὑψώσας τὰ βλέμματα καὶ τὸν δείκτην πρὸς τὸν οὐρανὸν προσέθηκε μετὰ φωνῆς τραγικῶς ὑποτρεμούσης «Ὡ νᾶνε Ἑλλην, ἕως πότε θὰ κύπτῃς ὑπὸ τὸ μέγεθος τοῦ βάρους τοῦ μεγαλείου τῶν μεγάλων . . . τῶν γιγάντων προγόνων σου.»

Ἐτερός τις εἰς ὃν ἐπίσης διηγήθην τὸ γεγονός, καὶ ὅστις εἶνε ὀλιγώτερον τραγικὸς, προσηλώσας τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λέγει: «Ἴνα ἀποκτήσωμεν τὴν εὐνοίαν τῆς Εὐρώπης πρέπει νὰ σωφρονήσωμεν.»

Ἐμεῖς δὲ, Κύριοι ἀναγνώσταί, ὅσοι εἴχατε τὴν ὑπομονὴν νὰ με ἀναγνώσητε μέχρι τέλους τί ἐξάγετε; . . .

Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἐξάγω τίποτε.

Von Puck

ΤΕΛΟΣ.

ΠΑΧΥΣΑΡΚΟΙ ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΚΟΙ.

Τὸ «Μὴ Χάνεσαι φροντίζει καὶ περὶ τῆς υγείας Σας.

Ὁ καθηγητῆς Bouchard ἐξέδωκεν ἐσχάτως σύγγραμμα πραγματευόμενον ὑπὸ νέον ὅλως φῶς τὰ τῆς τροφῆς καὶ τῆς διαίτης ἐν σχέσει μετὰ τὰς νόσους.

Τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ ἀξιόλογον κρίσιν ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Δάρεμπεργ ἐν τῷ Journal des Débats, ἧς μετάφρασιν ἐφιλοπόνησεν διὰ τὸ «Μὴ Χάνεσαι φίλος ἰατρὸς ἔχουσαν ὡς ἐξῆς:

Ἡ θρέψις, τούτέστιν ἡ ζωὴ, ἀπαρτίζεται ἐκ τεσσάρων κατὰ διαδοχὴν πράξεων. Αὐταὶ δὲ εἰσὶ: Εἰσαγωγή καὶ